

**Ἕγνος ξιφασκόντων
μὲ Πινδάρου τόνον.**

Ὁ μεγαρφημῶν Πίνδαρος τοὺς Ὀλυμπιονίκας,
τοὺς ἑκαπάλι δοξάσαντας τὰς τῶν προγόνων θήκας,
τοὺς τρέχοντας εἰς Στάδια μὲ θάλας νέων ῥόδων
ἐπάνω Ἰσκιῶν φλογερῶν καὶ ἀκαμαντοπόδων,
ἐξύμνησε μὲ φόρμιγγας Δωρίας καὶ ἀυλοῦς,
μὲ ὕμνους μελιγάρους, μεγάλους κ' ὑψηλοῦς.

Ἐγὼ δὲ τώρα, τοῦ κλεινοῦ Πινδάρου ὁ ἀντίκουος,
ὄντιν ψάλλω ὅτε θήρωνα κανένα κ' Ἀγῆσιαν,
ὄνδ' ἀκαμαντοπόδας καὶ βαθυχιτίας Ἰσκιούς,
ἐνδόξους παραμείναντας εἰς τὴν ἀθανασίαν,
κλήν τῶν Φιλόπλων ἐξυμῶν τὸν Ὀμίλον ἐκείνων,
δοῶν κ' ἐπικαλούμενος τὴν δόξαν τῶν Ἑλλήνων.

Εἰς Κηφισίαν Ἰθάρον μεγάλθυμοι ἐν τάξει
τοῦ Ὀμίλου ἐκκλιεῖς κ' ἀκατοῖ ἐξομῶχοι,
καὶ κόρηος συμπαρίστατο ἐκ δεσποινῶν μεγάλων
καὶ νύμφαι καλλιπάρειοι ῥοδιζονσαι εἰς κάλλη,
δ' Ἀρῆς ὁ κελαινεγῆς, μακρόν τι δόρου πάλλων,
μὲ μελιθούπους αἰοιδῆς τοῦς καλαιστάς ἐκάλει

Παρούσα δὲ ἡ Ἐδκλεια σελίδας ἀνεδίφει,
ἐν πορφυροῖς ἔρνεσιν ἀνθησαμένη κόμην,
κ' ἐκεῖ διασταυρώσαντες μυριοφῶνα ξίφη
δεινῶς κατεμαχέσαντο μὲ Κορυβάντων ρώμην,
καὶ βαρυνθούπων καλαμῶν ἀντήχησεν ὁ κρότος
κ' ἐνίκα νίκας ἀγλαῆς ὁ ἔσχατος καὶ πρῶτος.

Ἕγνοι ἀναξίφορμιγγες καὶ Μοῦσαι λιγυραί,
τίνας θεοῦς καὶ ἥρωας καὶ ἀνδρας κελადήσομεν ; . . .
ἀγῶνων ἐπανέντεϊλαν ἡμέραι φοβεραὶ
κ' εἰς ὕμνους καὶ εἰς θούρια προῶως θ' ἀπαυδήσομεν.
Προσέλθετε ἀόρατοι καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν νάνον
καὶ ἀθλους κελადήσατε νικῶν χρυσοστεφάνων.

Ὁ Ἐμπεϊρικὸς εἰσηπῆ ταχὺς εἰς τὴν κονίστραν,
ὁ φέρον μύστικα κομψὸν κ' ἐπαγωγὸν χωρίστραν,
καὶ μελανὴν περισκελὶς μίχρη γονάτων φθάνει
κ' ἐπιχαρίτως κάμπτονται τὰ εἰστροπῆ του σκέλη,
ἤχει δ' ἡ πῆρξέ μουσικὴ ἐν ἡχηρῷ παιάνι
κ' ἀνίπτανται γοργόπτερα τὰ εἰστροπῆ τῆς μέλι.

Και προσώπως τὸ πρόσωπον τοῦ παλαιστοῦ καλόπτεϊ
καὶ μελανὸν χειρόκτιον ἐκάστην χεῖρα κρούπει.
ὁ δὲ κλαυθουμένης πρὸ κυρίων μυθίων
καὶ στεφάνου τὰ βλέμματα νυμφῶν πολυτάλαντων
πρὸς βλάστημα περιφανῆ περιφανῶν Ἀνδρίων,
ἐλκόντων γένος ἄπτον ἐκ γενεῆς γυνάτων.

Ἄ παλαιστῆς ἐξάπτεται καὶ βρέμεται ἡ πάλῃ
κι' ἐγὼ μὲ βλέμμα ἐκθαμβῶν τὸν παρακολουθῶ,
ὁ δὲ τὸ ξίφος τὸ βαρὸν ἐπιχαρίτως πάλλει,
ὡς παῖξαι μὲ τὴν ἄτρακτον ἡ μοῖρα ἢ Κλωθῶ,
καὶ νειανούς ἐκ καὶ ἄφθονος ἰδρώς τὸν περιφρέει
καὶ νειανούς ἐν χορῶ ἐπινοφθρον ὄρατοι.

Λαμπρὸν τῆς Ἀνδρῶν ἔρισμα, ὦ Ἐμπερικίει, χεῖρε,
εἰς δὲ τὴν γῆν τὴν πάτριον πλὴν τὸ κλέος φέρε
καὶ δεῖξον τῶρα δὲ ἰσθλίαν καὶ κραταρῶν ἀγώνων
πῶς ἡ πατρὶς ἢ πότις ἀνὴν ὑποκρίσει μόνον
ὑπηρετρίας καὶ τιθῆς μὲ ξειθαρῶν μαστῶν,
ἀλλὰ καὶ γένος μέχιμον ἐκπάγλων παλαιστῶν.

Οἱ Φύγαι ἤδη προχωροῦν κι' ὁ Βούρος μετ' αὐτῶν,
παῖδες καλοὶ καὶ ἄλκιμοι καθὼς ὁ Ἀλκιμίδων.
ὁ Χίος, μᾶτερ τοῦ Σουφῆ καὶ ἄλλων ἐπεκτῶν,
τοὺς ἄθλους ἀποθαύμασον τῶν προσφιλῶν σου παιδῶν.
Μᾶτερ ἐμὰ, τὰ τέκνα σου δὴν δεῖλιον ὡς πρῶτων,
πλὴν οἰσίον ξίφος ἀχιμρὸν μετὰ παιδῶν γελῶτων.

Ἄν εἶσαι μόνον ἡ πηγὴ καὶ χώρα τῆς μαστίχας,
κοιτὲς τῆς ἄμρας τῆς Μπατοῦ καὶ τοῦ μισοῦ Τζαννῆ,
πλὴν γαλουχεῖς καὶ μαχητάς, τοὺς Βουρούς καὶ τοὺς Φύγας,
κι' εἰς τὰς ἀτάξας σου φέρεται ἀρήγος φωνή,
καὶ ἤδη ψάλλει τροπίακα μετὰ τοῦ ποιητοῦ
πᾶς ἀγαθὸς μισὸς Τζαννῆς κι' ἡ ἄμρα ἢ Μπατοῦ.

Καὶ ὁ Κανάνης εὐτολμος χορεῖ μετὰ σιγῆς,
μικρὸς τὸ δέμας πρόμαχος καὶ αἰοῖδς λιγὸς,
τοῦτον δ' αὐδὴ καὶ μέλιτος προχέεται γλυκυτέρα,
ὅπουτα κρούη μάλιστα κλειδοκυμβάλων.
καὶ οὗτος βάλλει σπαθισμοὺς εὐθείς πρὸς τὸν ἀέρα
καὶ γέρας αἰρεῖ ζηλωτὸν κατὰ τῶν ἀντιπάλων.

Ἄλλὰ προσβαίνει ξαφνα καὶ ὁ Λεβιδῆς γαθρός,
ἀδελφίδου μὲς μεσσηνῆς τοῦ τρωπεροῦ Στεφίμου.
λυγίει σῶμα εὐκαμπτον κι' ἐν μέσῳ πίπτει λάβρος,
παλαῖα δὲ ἀκάματος μετὰ τοῦ Ἐμπερικίου.
Κροῖνον τὰ εἶση εὐστεροφα αἰ φουφαῖαι χεῖρες,
λαμπροὶ δ' ἐκ τῆς συγκρούσεως ἐκπέτονται σπινθῆρες.

Ἄ φόρηγέ ποικιλόγαυρος, ὁποῖους ἄνδρας ψάλλεις!...
ὦ φίλον ἦτος, μὴ πτωγῆς... ἰδοὺ ὁ Χρῆστος Ράλλης,
ὁ ἱατρὸς ὁ φίλιππος, ὁ ἀληθῆς Τιτάν,
φτεγγόμενος μετὰ βοῆς «ἦ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν»,
ἀδελφὸς δρόκλαρος τοῦ εἰκότου Δημητρίου,
τοῦ δάφνης δρέποντος κολλᾶς ἐκ τοῦ Βουλευτηρίου.

Ἄ ορθοῦται ὑπερήφανος ὡς λέων μέσῳ σκύνων,
ἀντάξιον ὀριπιδῶν καὶ πολυφάτων ὕμνων.
Τὸ βλέμμα του δεύτατον, ταχὺ, ἀστραπηβόλον,
κτυπεῖ ἐν εἰδεί παιδιᾶς τὴν πρῶτην καὶ τὴν τρίτην,
καὶ μειδίων συμπλέκεται μετὰ τῶν ἄλλων δίων,
καθὼς ὁ Ἐρωτοκρίτος μετὰ τὸν Καραμανίτην.

Ἄ ἀλαγαυοὶ ἐβρόντησαν ἀνὰ τὴν Κηφισίαν,
γεραίροντες τὴν ἰορτὴν τὴν ὑπερθαυμασίαν,
καὶ βάρβαροι ἐκοῦσαν ἀπὸ τὸν Κηφισίον,
καὶ κῶρ' ἐλικοβλέφαροι ἐκρότησαν τὰς χεῖρας,
ὄσαι θηροῦν τοὺς γαμβροὺς εἰς κόμους αἰθουσῶν,
εἰς πανηγυρεῖς αἵματος καὶ Ἀλωπέκων θήρας.

Οἱ Φιλοπλοὶ ἀπήρθησαν εἰς τὸν μακρὸν ἀγῶνα,
μετὰ τὴν τόσην θύελλα ἐπέληθεν ἡ εὐδία,
τὰ χεῖλη δὲ ὑγράναντες μὲ ὕδατος σταγόνα
τὰ ὕδατα τῶν ἀνέθηκων εἰς τὸν Τροπαῖον Δία,
καὶ ὕψωσαν μεγάληναι τὸν τραχῆλον ὄλεθρον
ὡς ἦρωες θαυροστερεῖς πολέμων πολιορκῶν.

Κι' εἰς δεῖκνον παρεκάθισαν ἠθῶντες νεανίσκοι,
ὁποῖοι κορδακίζονται ἐν σφαιρῇ σκελίε,
ἢ δὲ παρὶς τῶν ἱπποτῶν ὑπὸ χαρᾶς μεθύσκαι
καὶ στεφάνου τὸν Ὀμιλὸν ἐν θαλαρῆ Ἰλαίε.
Ἄλλὰ ἰδὼν κι' ὁ Φασουλῆς τὸ τῶν Φιλόπλων πλήθος
κατεμβαγλάρωσαν αὐτοὺς, ὡς γίνεται συνήθως.

Ἐκὶ ὄλλγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαίς.

Ἄ Βαλαβάνης ὁ γνωστός ὁ καὶ Μικρασιατίης,
ἀγαπητὸς ἐν γράμμασι κι' ἀκάματος ἐργάτης,
ἠραδωνίσθη κατ' αὐτὰς μετὰ τῆς Πολυζίνης,
σπανίας κόρης ἀληθῆς, χρυσεῖς, χαριτωμένης,
τῆς τοῦ Γεράρδου θυγατρὸς, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὅλοι,
κι' ἔχει λαμπρὸν Κατάστημα ἐν Κωνσταντινουπόλει.
Εὐχὰς εἰς ζυγὸς προσφιλῆ ἐπέυχομαι χιλίας,
δρόμον εὐθύν, ἀνάστρατον, καὶ γῆν Ἐπαγγελαίς.

Ἄ Ρωμῆος γνωστὸν εἶς κἀνὸν — πῶς ἐστὸ σπῆτι μου ἀνέθῃ,
ἐστὴν Νεάπολιν ἀπίνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει.
μὲ ξενοδοχίον Ἰσθῆ, — δεξι' ἐστὸ λέξι τρεῖς ἐστὸ εἶδη,

μὲ Χημῆον, μὲ μὲ μόνον, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Πρωτοεπιστολῆς κεντρικῆς πόλεως.